

AYNA

Uzundur aynada aksim görünmez oldu. Belki de hiç görünmüyordu... Bilmiyorum. Hanımım aynalara pek düşkündür. Pırıl pırıl olmasını ister hep. Her şeyden çok aynaları silerim bundan sebep. Oysa ayna dediğin fazla uğraşmaya gelmez. Sırlıdır. Fazla örselersen sırrını döker, aşikâr eder ne var ne yoksa. Hanımım bunu bilmez. Nereden bilsin, hiç ayna silmemiş ki... Kendi aynasının sırrını başkasına döktürenin sureti dururmuş da yerinde, aynayı parlatanın sureti silinirmiş meğer, bilmiyordum. Öğrendim. Adım... Hatırlayınca söylerim size. Ne suretim var ne sırrım ne de adım...

Özlemeyi bilmem ben. Hiç özlemedim birini. Denizi hiç görmemişsen onu nasıl özlersin ki? Anamı hiç görmedim, babam ben dokuz aylıkken çekip gitmiş. Anam da anasızmış, nenem büyüttü beni. Zaten yaşlıydı, o da gitti ben daha on üçümdeyken. Birbirinin ardından gelen binlerce aynı hikâyeden biriyim ben de. Başımdan geçenleri anlatmaya da üşenirim. Anlattım birkaç kişiye; çok ağladılar, canım sıkıldı, anlatmıyorum artık. "Herkes kaderini yaşar," derdi nenem kokan ağızıyla. "Ne yaparsan yap, kaderin neyse o." Öyle diye diye kaderimi çizdi bilerek ya da bilmeyerek. Sever miydim onu, bilmiyorum. Ben sevginin ne olduğunu da bilmiyorum.

Sevgiyi bilsem özlemeyi de bilirdim belki... Herkes sevdiğini özlüyor benim gördüğüm. Benim gördüğümü onlar da görüyor mu bilmem... Çok görürüm ben. Dedim ya en çok aynaları silerim hanımdan sebep. Aynalarla çok içli dışlı olursan çok görürsün... Eğriyi de görürsün doğruyu da. Kiri de görürsün temizi de. Hanımını da görürsün beyini de. Çok görmek çok yük yalnız. Yüklüyüm ve yorgunum. Yüküm başkasında olsa severdi onu. Belki yük olarak da gelmezdi ona ama dedim ya sevmeyi bilmem ben. En büyük aynayı parlatırken evin aynada kendini seyretmeyi pek seven beyi, kendine bakarak içime bıraktı yükümü. Günden güne büyüdü yük. Görünür oldu. Görünmemesi icap edermiş. Öyle dedi bey. Hanımım da ona katıldı. Ben evdeki en büyük aynayı parlatırken kendilerine bakarak söylediler bunu yine. Hep sessiz olan ev sessizlikten boğuldu. Sonra yine sessizce çıktılar evden. Şimdi o kocaman ayna, yüküm ve ben baş başayız. Aynayı biraz daha parlattım, uzundur kendime bakıyorum ama suretim siliniyor yavaştan. Nenemin koyun kokan hırkası geldi aklıma. Bir de sıcak çorba. Ne tuhaf, özlem bu mu acaba? Suretim silinirken yüküm bir demet kızıl gelincik oldu. Tuhaf bir kızzılık, huzurlu bir sessizlik...

Adımı hatırlar gibi oldum, hatırlasam yazacaktım aynaya. Benden bir şey kalacaktı geriye ama olmadı, hatırlayamadım. Sır dö-küldü... Suret silindi... Yük, bilmiyorum...